

Sygn. akt VII U 1127/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lutego 2020 r. w Warszawie
sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 marca 2019 r., znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1127/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 marca 2019 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. dokonał waloryzacji przysługującej T. G. emerytury. Wskazał w niej, że świadczenie podlega podwyższeniu poprzez pomnożenie przez wskaźnik waloryzacji 102,86%. Po waloryzacji wysokość emerytury wyniosła 2216,89 zł brutto (decyzja ZUS, k. 2)

Odwołaniem z dnia 30 marca 2019 r. T. G. zaskarżył powyższą decyzję w całości. Wskazał, że wysokość jego emerytury jest równa kwocie renty z tytułu niezdolności do pracy, którą otrzymywał przed ukończeniem 67 roku życia. Po przemyśleniach zdecydował, że nie chce dodatku pielęgnacyjnego ale prawdziwą emeryturę jaka mu przysługuje z racji wyliczenia kapitału początkowego dokonanego przez ZUS, tj. kwotę 3 981,39 zł. (odwołanie, k. 1)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. G. urodził się (...) Świadczył on pracę w następujących okresach:

- I. od dnia 11 października 1960 r. do 17 lutego 1968 r., czyli przez 7 lat, 4 miesiące i 6 dni;
- II. od dnia 18 marca 1968 r. do 12 grudnia 1970 r., czyli przez 2 lata, 8 miesięcy i 25 dni;
- III. od dnia 22 stycznia 1971 r. do 31 października 1979 r., czyli przez 8 lat, 9 miesięcy i 10 dni;
- IV. od dnia 6 listopada 1979 r. do 16 listopada 1981 r., czyli przez 2 lata i 11 dni;

V. od dnia 24 listopada 1981 r. do 31 lipca 1985 r., czyli przez 3 lata, 8 miesięcy i 8 dni;

VI. od dnia 15 sierpnia 1985 r. do 15 maja 1989 r., oraz od dnia 1 kwietnia 1989 r. do 31 marca 1990 r., łącznie przez 4 lata, 7 miesięcy i 17 dni;

VII. od dnia 2 kwietnia 1990 r. do 6 lutego 1991 r., czyli przez 10 miesięcy i 5 dni;

VIII. od dnia 1 marca do 31 grudnia 1991 r. oraz od 1 stycznia 1992 r. do 23 maja 1993 r., łącznie przez 2 lata, 2 miesiące i 23 dni.

Łącznie zatem T. G. przepracował 32 lata, 3 miesiące i 17 dni. (notatka znak Rp (...) - akta rentowe, nienumerowane; karta przebiegu zatrudnienia z dnia 2 grudnia 1993 r. - akta rentowe, nienumerowane; kwestionariusz dotyczący okresów zatrudnienia - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 11 października 1960 r. do 17 lutego 1968 r. T. G. pracował na stanowisku kopisty w kategorii V w Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych. Przysługiwała mu premia w wysokości 15%. (świadczenie pracy - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 18 marca 1968 r. do 12 grudnia 1970 r. T. G. pracował na stanowisku przedrukarza w (...) Drukarni (...). Przez cały okres pracy zarobił 91 210,81 zł brutto. (świadczenie pracy, legitymacja ubezpieczeniowa - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 22 stycznia 1971 r. do 31 października 1979 r. T. G. pracował na stanowisku maszynisty pras do próbnych odbitek w Drukarni im. (...) w W.. Otrzymywał wynagrodzenie według kategorii IX, tj. 24,15 zł/godzinę + 45% premii. Jego wymiar czasu pracy wynosił 175 godzin w miesiącu. W 1979 r. zarobił łącznie kwotę 65 056 zł brutto. (świadczenie pracy, legitymacja ubezpieczeniowa - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 6 listopada 1979 r. do 16 listopada 1981 r. T. G. pracował na stanowisku kopisty w zakładzie poligraficznym w Przedsiębiorstwie (...) Handlu Zagranicznego (...). Otrzymywał wynagrodzenie wg. grupy IX, tj. 33 zł za godzinę, plus premia zgodnie z Układem zbiorowym pracy pracowników przemysłu poligraficznego, tj. 45%. (świadczenie pracy - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 24 listopada 1981 r. do 31 lipca 1985 r. T. G. pracował na stanowisku kopisty w Centrum Informacji Naukowej, Technicznej i Ekonomicznej w W.. Otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 50,93 zł za godzinę oraz premię, rekompensatę i 20% dodatku za staż pracy. (świadczenie pracy - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 15 sierpnia 1985 r. do 15 maja 1989 r. T. G. pracował na stanowisku kopisty-fotografa i kopisty offsetowego w zakładzie poligrafii Młodzieżowej Agencji (...) w W.. Otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 425 zł za godzinę oraz miał prawo do premii uznaniowej kwartalnej zgodnie z Regulaminem Premiowania. Otrzymywał też dodatek stażowy w wysokości 20% najniższego krajowego wynagrodzenia. (świadczenie pracy - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 1 kwietnia 1989 r. do 31 marca 1990 r. T. G. pracował na stanowisku kopisty offsetowego w Zakładzie Usługowym - (...). Otrzymywał wówczas wynagrodzenie w wysokości 1800 zł oraz miał prawo do premii i premii uznaniowej. W 1989 r. zarobił łącznie 4 073 400 zł, a za trzy miesiące 1990 r. - 4 357 800 zł. (świadczenie pracy, zaświadczenie o uzyskanych zarobkach - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 2 kwietnia 1990 r. do 6 lutego 1991 r. T. G. pracował na stanowisku kopisty offsetowego w (...) Spółdzielni Pracy Zespół w W.. Otrzymywał wynagrodzenie wg. XI kategorii zaszerogowania w wysokości 6 200 zł za godzinę oraz premię zgodnie z regulaminem premiowania. W roku 1990 zarobił na tym stanowisku łącznie 13 286 775 zł, a do 6 lutego 1991 r. - 3 801 096 zł. (świadczenie pracy, zaświadczenie o zarobkach - akta rentowe, nienumerowane)

Od dnia 1 marca do 31 grudnia 1991 r. T. G. pracował na stanowisku fotografa kopisty w Chrześcijańskim Instytucie (...) - fotozakład. Otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 15 000 zł za godzinę oraz 20% dodatku stażowego. Za okres pracy w 1991 r. zarobił 22 953 000 zł. (świadczenie pracy, zaświadczenie o zarobkach - akta rentowe, nienumerowane)

Od 1 stycznia 1992 r. do 23 maja 1993 r. T. G. pracował na stanowisku maszynisty offsetowego w zakładzie (...). Otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 34 500 zł brutto. W roku 1992 osiągnął z tego tytułu wyangrodzenie w kwocie 83 034 900 zł, co stanowiło 235,76% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce społecznej. (świadczenie pracy, zaświadczenie o zarobkach - akta rentowe, nienumerowane)

Z dniem 24 maja 1993 r. T. G. został uznany za niezdolnego do pracy. Aż do dnia 19 listopada 1993 r. pobierał z tego tytułu zasiłek chorobowy (tj. przez 5 miesięcy i 26 dni). Orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i zatrudnienia z grudnia 1993 r. (data dzienna nieczytelna) został on zaliczony do drugiej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia. (zaświadczenie o zarobkach, orzeczenie komisji lekarskiej - akta rentowe, nienumerowane)

Decyzją z dnia 10 grudnia 1993 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał T. G. rentę inwalidzką drugiej grupy inwalidów od dnia 20 listopada 1993 r. w wysokości 3 178 431 zł brutto miesięcznie (do wypłaty 2 963 100 zł). Zgodnie z tą decyzją ZUS wziął pod uwagę dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek, z lat od stycznia 1989 r. do grudnia 1992 r., a także liczbę okresów składkowych (32 lata 3 miesiące) i nieskładkowych (5 miesięcy). Na tej podstawie ZUS ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty w wysokości 178,31%. Wysokość renty ustalono poprzez przemnożenie tego wskaźnika przez kwotę bazową w wysokości 3 201 400 zł. (decyzja o przyznaniu renty - akta rentowe, nienumerowane)

Orzeczeniem obwodowej komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia w 11 września 1996 r. T. G. został zaliczony do 1 grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia. Wskazano w nim, że T. G. jest niezdolny do zarobkowania i samoobsługi, wymaga opieki innych osób. Orzeczenie zostało wydane czasowo, do września 1998 r. (orzeczenie - akta rentowe, nienumerowane)

Decyzją z dnia 25 września 1996 r. T. G. przyznano dodatek pielęgnacyjny. W 1998 r. orzeczono, że jego niezdolność do pracy ma charakter trwały (decyzja, notatka o grupie inwalidzkiej - akta rentowe, nienumerowane)

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2006 r. T. G. ustalono z urzędu prawo do emerytury z dniem 5 sierpnia 2006 r. ZUS wziął pod uwagę okresy składkowe w wymiarze 387 miesięcy (32 lata i 3 miesiące) i nieskładkowe (5 miesięcy). Do ustalenia wysokości emerytury przyjął dotychczasową podstawę wymiaru renty, w związku z czym wysokość emerytury na dzień jej ustalenia wynosiła 1414,49 zł miesięcznie. (decyzja - akta rentowe, nienumerowane)

Decyzją z dnia 9 marca 2007 r. ZUS dokonał przeliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 194a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych poprzez przyjęcie jako kwoty bazowej 94,5% przeciętnego wynagrodzenia przyjętego do obliczenia wysokości tego świadczenia. W wyniku tego przeliczenia od dnia 1 marca 2007 r. T. G. przysługiwała emerytura w wysokości 1 437,32 zł. (decyzja - akta rentowe, nienumerowane)

Decyzją z dnia 10 marca 2008 r. ZUS dokonał ponownego przeliczenia wysokości emerytury w związku z treścią art. 88 i 89 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 2 ustawy z dnia 8 września 2007 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2007 r., Nr 191, poz. 1368). Ponowne przeliczenie polegało na obliczeniu emerytury od kwoty bazowej podwyższonej do 100% przeciętnego wynagrodzenia, przyjętego do obliczenia wysokości tego świadczenia. (decyzja - akta rentowe, nienumerowane)

Pismem z dnia 28 stycznia 2014 r. (data prezentaty) T. G. wniósł o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem podstawy wymiaru emerytury z najkorzystniejszego okresu. Do pisma tego załączył kopię książeczki ubezpieczeniowej, w której udokumentowana została jego wysokość zarobków za rok 1968, 1969, 1970 i 1979. Przeciętne roczne wynagrodzenie w tych latach wynosiło 25 272 zł, 26 088 zł, 26 820 zł i 63 924 zł (pismo,

książeczka ubezpieczeniowa - akta rentowe, nienumerowane; zestawienie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na stronie (...)

Decyzją oznaczoną (...) - 4 ZUS odmówił T. G. prawa do ponownego ustalenie podstawy wymiaru świadczenia. Wskazano w niej, że dostarczone dokumenty nie mają wpływu na ponowne ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 178,31% ustalonego z okresu 01.01.1989-31.12.1992. (decyzja organu rentowego - akta rentowe, nienumerowane)

Sąd zważył, co następuje

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd doszedł do wniosku, iż wysokość zwaloryzowanej emerytury odwołującego się została przez organ rentowy obliczona prawidłowo i nie ma podstaw do jej podwyższenia.

W pierwszej kolejności wymaga zwrócenia uwagi, że T. G. urodził się (...), czyli przed 1 stycznia 1949 roku. Oznacza to, że jego prawo do emerytury regulują przepisy art. 27, 27a oraz od art. 53 do art. 54a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tymi przepisami wysokość świadczenia emerytalnego uzależniona jest m. in. od ilości lat składkowych, nieskładkowych i podstawy wymiaru emerytury. Przepisy te nie przewidują natomiast istnienia części kapitałowej emerytury i ustalania kapitału początkowego emerytury, gdyż objęte tym systemem emerytalnym są dopiero osoby urodzone od 1 stycznia 1949 r. Wprowadzając aktualny system emerytalny ustawą o emeryturach i rentach z FUS prawodawca zdecydował, że osoby urodzone przed 1 stycznia 1949 r. będą nadal objęte dotychczasowym systemem emerytalnym, a nowy system znajdzie zastosowanie dopiero do osób urodzonych później.

Nie jest więc tak, że w stosunku do odwołującego się został wyliczony kapitał początkowy lub teoretyczna wysokość emerytury opartej na „nowym” systemie. Wskazywana w pismach z ZUS podstawa wymiaru emerytury nie jest alternatywną wysokością świadczenia, lecz kwotą przyjmowaną za podstawę do ustalenia wysokości miesięcznego świadczenia.

Odwołujący się nie sformułował zarzutów co do prawidłowości dokonania samej waloryzacji. Sąd stwierdza, że organ rentowy przyjął prawidłowy wskaźnik waloryzacji (na podstawie Komunikatu Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13 lutego 2019 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2019 r., M.P. z 2019 r. poz. 176) i prawidłowo podwyższył emeryturę o gwarantowaną kwotę 70 zł.

Sąd pragnie też wyjaśnić odwołującemu się, że organ rentowy zasadnie odmówił przeliczenia emerytury na podstawie przedłożonej przez niego legitymacji ubezpieczeniowej. Na wysokość otrzymywanej przez odwołującego emerytury nie mogły wpłynąć jego zarobki z lat 1968-1970 i 1979. Zgodnie z przepisem art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Uchylenie lub zmiana takiej decyzji nie może jednak nastąpić, jeżeli od dnia jej wydania upłynął okres 5 lat (art. 114 ust. 1e pkt 2 ustawy). Upływ tego świadczenia nie stoi na przeszkodzie zmianie decyzji, jeśli zmiana polegałaby na przyznaniu ubezpieczonemu prawa do świadczenia w wyższej wysokości (art. 114 ust. 1f pkt 1 ustawy).

Należy też nadmienić, że zgodnie z art. 15 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Ustalając wysokość przysługującej odwołującemu się renty z tytułu niezdolności do pracy (która stanowiła potem podstawę do ustalenia wysokości emerytury) ZUS ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty na 178,31%. Tym samym uwzględnienie wynagrodzeń odwołującego się z lat 1968-1970 i 1979 r. mogłoby prowadzić do zmiany decyzji tylko wtedy, gdyby w wyniku tego uwzględnienia wspomniany wskaźnik wysokości wymiaru jeszcze by się powiększył (przełożyłoby się to na wyższe świadczenie). Tymczasem wynagrodzenia odwołującego się z lat 1968-1970 i 1979 pozostają w stosunku do kwoty przeciętnego wynagrodzenia za te lata kalendarzowe w stosunku 101,77%, 102,83%, 127,29%, 119,38%. Gdyby uwzględnić wszystkie te lata przy ustaleniu podstawy wymiaru emerytury odwołującego się, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosiłby 125,92%, czyli oczywiście mniej niż przyjęty obecnie wskaźnik 178,31%. Byłaby to zmiana ewidentnie niekorzystna dla ubezpieczonego i z uwagi na to ZUS prawidłowo odmówił ponownego przeliczenia emerytury uwzględniającego wysokość zarobków ujawnionych w książeczce ubezpieczeniowej.

W świetle powyższego odwołanie podlegało oddaleniu w całości.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem doręczyć (...)